

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/622/2011/Pan

A Független Rendészeti Panasztestület

198/2012. (V. 23.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**¹ jogi képviselő útján 2011. október 21-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2012. május 23-án tartott zárt ülésén **született állásfoglalását**

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos jogi képviselője 2011. október 21-én postai úton juttatta el beadványát a Testületnek, amelyben az alábbiakat adja elő. A panaszos 2011. október 14-én este 10 óra 30 perc körül kerékpárral tartott hazafelé Z. településen, a Sz. utcán, amikor – kb. 100 méterre otthonától – minden előzmény nélkül „elévágott” egy szolgálati gépjármű, amiből két rendőr szállt ki. A szolgálati járművet vezető rendőr a panaszost azonnal megfogta és megbilincselte. Ezt követően a másik rendőr a kerékpárt betette a panaszos otthonának kerítésén belülre, majd a panaszost beszállították a rendőrszere. A rendőrök német nyelven nem beszéltek, a panaszos pedig magyar nyelven nem tud. A panaszos elmondása szerint a rendőrök semmit sem mondtak neki, semmit sem kérdeztek tőle.

A rendőrségen elvették a panaszos iratait, telefonját, kabátját és vékony felsőruházatban zárták cellába. A panaszos hiába kérte, hogy hívjanak hozzá tolmácsot, illetve engedjék, hogy értesítse hozzátartozóját. A cella kifejezetten hideg volt, a panaszos egészségi állapota pedig a jogi képviselő elmondása szerint nagyon rossz, olyan jellegű betegsége van, hogy

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

immunrendszere a legkisebb fertőzésnek sem tud ellenállni, akár egy influenza, vagy egy megfázás is a halálát okozhatja.

Éjszaka 2 óra körül az eljáró rendőrök – minden további intézkedés nélkül – elengedték a panaszoszt, ekkor kb. 3 km-t gyalogolt hazáig. Ezt megelőzően különböző iratokat írtak alá vele, elmondása szerint hármat, ezek tartalmával azonban nem volt tisztában, mivel nem tud magyarul. A panaszos megkapta az előállítás időtartamáról kiállított igazolást, ebben azonban több valótlan állítás is szerepel: a dokumentummal ellentétben a panaszos kifejezetten kérte, hogy hozzátartozóját értesíthesse és biztosítsanak számára tolmácsot; a rendőri intézkedést a panaszos teljes mértékben indokolatlannak tartja, és minden panaszlehetőséget igénybe kívánt venni; élelmezést nem kért, mert nem is volt abban a helyzetben, hogy ez eszébe jusson; téves továbbá az előállítás záró időpontja is, a szabadon bocsátás már október 15-én éjszaka 2 óra körül történt.

A panaszos a rendőri intézkedést teljesen indokolatlannak, szükségtelennek és érthetetlennek tartja. Sérelmezi, hogy az eljáró rendőrök az egész intézkedés során nem kommunikáltak vele, nem tájékoztatták, nem nyilatkoztatták, és bár nyilvánvalóan értették, hogy tolmácsot szeretne, ezt a kívánságát sem teljesítették. Semmiféle elfogadható indokát nem látja a panaszos annak, hogy a késő esti órákban történt intézkedésről még élettársát sem engedték értesíteni. Sérelmezi továbbá, hogy szemmel láthatóan gyenge egészségi állapota ellenére egy hideg cellába zárták úgy, hogy semmiféle lehetőséget sem adtak arra, hogy melegen tartsa magát. Ez a helyzet nem csak fizikai, de igen súlyos lelki kínokat is okozott a panaszosnak és élettársának is, a panaszos az intézkedés óta a házból kimozdulni sem mer. A panaszos végül megjegyezte, hogy az egyik eljáró rendőr ismerte őt, mert korábbi intézkedések során már volt vele kapcsolata, így azzal is tisztában volt, hogy súlyos beteg.

2) A panaszos által megküldött, a Z. Nyomozó Ügyészségen 2011. november 21-én – jogellenes fogvatartás büntette miatt indult büntetőeljárásban – felvett tanúkihallgatási jegyzőkönyv szerint a panaszos – tolmács segítségével – az alábbiakat adta elő. Elmondta, hogy kerékpárját az intézkedést megelőzően tekerte, nem tolta, és tőle a helyszínen az intézkedő rendőrök az iratait nem kérték, csak a rendőrkapitányságon, ahol a panaszos azokat kérésre azonnal önként át is adta. A panaszos kifejezetten kérte részben német, részben magyar nyelven, hogy telefonálhasson, valamint biztosítsanak számára tolmácsot, kérései azonban süket fülekre találtak. Elmondta, hogy ellenállást nem tanúsított, csak félt a rendőröktől. A bilincset beszállítását követően levették a kezeiről, majd az előállító helyiségben helyezték el, amelyet egy alkalommal hagyott el, amikor kikéredzkedett a mosdóba. „Miért?” kérdésére nem árulták el neki az intézkedés okát, arról sem tájékoztatták, hogy feljelentést tesznek ellene. Az előállító helyiségben egyébként a levegő hőmérsékletét igen hidegnek érezte, kért takarót, azonban azt sem biztosítottak számára. Szabadon bocsátását követően – amelyre hajnali 2 óra körül került sor, nem pedig az igazoláson szereplő 0 óra 50 perces időpontban – gyalogosan tért haza. A panaszos megjegyzi, hogy az intézkedést megelőzően alkoholt nem fogyasztott.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A Keszthelyi Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint a panaszost azért vonták intézkedés alá, mert 2011. október 14-én 22 óra 25 perckor a szolgálatot teljesítő rendőrájárőr észlelte, hogy Z. településen, a Sz. utcában egy személy imbolyogva, kivilágítatlanul, a korlátozott látási viszonyoknak nem megfelelően, az út szélén kerékpárt tol. A rendőri intézkedés célja igazoltatás volt a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29 § (1) bekezdése alapján, a panaszosnak a rendőri intézkedés során tanúsított magatartása miatt azonban az Rtv. 33 § (2) bekezdés a) pontja alapján előállításra került sor. Az előállítást testi kényszer és bilincs alkalmazásával hajtották végre a panaszos által tanúsított aktívan ellenszegülő magatartás miatt.

A panaszost az intézkedő rendőrök Z. településen, a Sz. utcában vonták intézkedés alá. A szolgálati járművel az út szélén megálltak, abból kiszállva kezdték meg a rendőri intézkedést, amelynek során eleget tettek az Rtv. 20. §-ban foglalt kötelezettségüknek. Az intézkedés alá vontal az intézkedő rendőr közölte nevét, rendfokozatát, azonosító számát pedig jól látható helyen viselte. Az intézkedés végén az előállítás időtartamáról kiállított igazolás tartalmazott tájékoztatást az Rtv. szerinti panaszlehetőségekről. A rendőrök a panaszost az intézkedés okáról is tájékoztatták. Az intézkedő rendőrök német és magyar nyelven kommunikáltak a panaszossal, aki némileg érti a magyar nyelvet is, több éve él már Magyarországon. A panaszos tolmácsot nem kért.

A bilincselés jogalapja az Rtv. 48. § c) és d) pontja volt, és az indokolta, hogy a panaszos a rendőri intézkedésnek ellenszegült, az intézkedés alól ki akarta vonni magát. A bilincselés alkalmazására testi kényszer úján került sor az Rtv. 47. § alapján. A kapitányságvezető megjegyzi, hogy az Rtv. 15. §-ban foglalt arányossági követelményt figyelembe véve a panaszos ellenszegülő magatartása miatt az intézkedés eredményes befejezés csupán testi kényszer alkalmazásával nem volt elérhető. Az intézkedő rendőrök a panaszos kerékpárját lakásának udvarán helyezték el. A panaszost a rendőrsre szállítását követően előállító helyiségben helyezték el, majd az iratok elkészültét követően szabadon bocsátották. A letéti tárgyakról készült jegyzőkönyv szerint a panaszostól az alábbi tárgyakat vették el: 1 db téli kabát, 1 db derékszíj, 1 db mobiltelefon, 1 db fésű, 3 db kulccsomó 20 db kulccsal, 900 Ft készpénz. A panaszos az intézkedés során nem tett említést rossz egészségi állapotáról, ez nem is látszott rajta, a ruházatátvizsgálás során az egészségi állapotával összefüggésbe hozható irat, tárgy nem került elő. A kapitányságvezető előadása szerint az előállító helyiségben van pokróc, és az előtérben lévő gázkonvektor is folyamatosan működik.

Az előállítás időtartama alatt a személyi adatok megállapítására került sor. Az iratok elkészültét követően (nyilatkozat, igazolás, letéti tárgyakról felvett jegyzőkönyv) a panaszos a személyes tárgyait visszakapta, majd az iratok aláírása után szabadon bocsátották. Vele szemben egyéb eljárási cselekményt nem foganatosítottak, 2011. október 15-én 0 óra 50 perckor bocsátották szabadon.

2) K. r. törzsőrmester és S. r. főtörzsőrmester 2011. október 26-án kelt közös jelentése szerint a panaszolt napon 22 óra 25 perckor intézkedés alá vontak Z. településen, a Sz. utcában egy kerékpárját az út szélén toló személyt (a panaszost). Felszólították, hogy igazolja magát, amelyre a férfi németül válaszolt valamit. Leheletén erős alkoholszagot éreztek. Ekkor a r. törzsőrmester németül is felszólította a panaszost („bitte Personalausweis!”), amire azt a választ kapta, hogy „schwein Polizei” (disznó rendőrök), majd a panaszos legyintett, és elindult tovább. Ekkor egyértelművé vált a rendőrök számára, hogy a panaszos személyi adatainak bemondását, illetve a személyi okmányainak átadását megtagadja. A r.

törzsőrmester ismételten felszólította a panaszost, hogy a törvény nevében igazolja magát, majd németül újból hozzátette, hogy „Personalausweis!” Mivel a panaszos ekkor sem tett eleget a rendőri felszólításnak, „a törvény nevében kényszerítő eszközt használlok” szavak előre bocsátásával és a panaszos felkarjának megfogásával felhívta a figyelmét, hogy testi kényszer alkalmazásával megbilincseli. Ezt a panaszos megértette, mert mondta „nem bilincs”, azonban ezt követően újra megpróbálta magát kivonni az intézkedés alól és a fogásból.

A panaszos kezeit az intézkedés során tanúsított – a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülő, a jogszerű intézkedésnek nem engedelmeskedő – magatartása miatt hátra testhelyzetbe bilincselték, ekkor került elő a ruházátátvizsgálás során német személyi igazolványa. Ezt követően a Z. Rendőrsre előállították, mert az intézkedéssel szembeni engedetlenséget többszöri felszólítás ellenére tovább folytatta. Az előállítása során a panaszossal közölték a személyi szabadságot korlátozó intézkedés jogalapját. A rendőrök számára egyértelmű volt, hogy a panaszos szóbeli közléseit érti, és tisztában van az előállítás okával.

A Z. Rendőrsön a panaszost előállító helyiségben helyezték el, a ruházátátvizsgálás során talált tárgyak átvételét jegyzőkönyvben tételesen rögzítették, illetve azokat az előállítás befejeztével neki visszaszolgáltatták, amit a panaszos a jegyzőkönyvön aláírásával igazolt. A panaszos ruházátátvizsgálása során semmiféle, az egészségi állapotára vonatkozó orvosi igazolás nem került elő. A r. törzsőrmester azon kérdésére, hogy „Doktor?” csak csóválta a fejét. Ezután a r. törzsőrmester azt kérdezte tőle, hogy „Feleség, asszony, Sz. utca?”, majd kezét a füléhez emelte, imitálta, hogy telefonál, amit a panaszos szintén megértett, és azt válaszolta, hogy „Nein!”

A panaszos az előállító helyiségben történő elhelyezése során egy pokrócot kapott, hogy melegedjen, és az előállító helység mellett lévő gázkonvektort is bekapcsolták. Élelmezésére azért nem került sor, mert előállítása nem haladta meg az 5 órát. A panaszost 2011. október 15-én 0 óra 50 perckor szabadon bocsátották, a személyes szabadságot korlátozó intézkedésről készült igazolás egy példányát neki átadták, amit a nyilatkozattal együtt aláírt. A panaszos a rendőri intézkedés során a szükséges tájékoztatást maradéktalanul megkapta, ezen túlmenően kommunikációt nem kezdeményezett. A reggeli beszámoltatáskor a szolgálatparancsnok észlelte a jelentésen és az igazoláson történt elírást a szabadítás időpontja tekintetében, amelyet revíziós tevékenysége során javított. A panaszosnak kiadott igazoláson – az elírás miatt – az időpont téves.

A jelentés szerint a panaszos az intézkedés során zavart és erősen ittas volt, és ellenszegülő magatartást tanúsított. Zavarodottsága a személyes szabadságot korlátozó intézkedés végeztével megszűnt, így további intézkedés szükségessége nem merült fel.

3) Az előállítás végrehatásáról szóló jelentés szerint a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulata szerint igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján átvizsgálták, majd az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján előállították. Az Rtv. 48. § c) és d) pontja alapján (szökés megakadályozása és ellenszegülés megtörése érdekében) bilincset alkalmaztak 22 óra 30 perctől 22 óra 45 percig, a kezek hátra bilincselésével. A kényszerítő eszköz alkalmazására figyelmeztetés történt. A rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett. A kényszerítő eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett. A panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján a hozzátartozójának kiértékesítését nem kérte.

A történeteket az intézkedő r. törzsőrmester az alábbiak szerint írta le. 2012. október 14-én járőrszolgálatára ellátása során Z. településen, a Sz. utcában intézkedés alá vonta a panaszoszt, amint az út szélén kerékpárját tolta. Felszólította, hogy igazolja magát, amelyre a panaszos németül mormogott valamit (lehelete erősen alkoholszagú volt), legyintett és elindult tovább. Ekkor r. törzsőrmester németül is felszólította, hogy igazolja magát, amelyre szintén németül azt a választ kapta, hogy „schwein Polizei”, majd a panaszos újra megpróbálta kivonni magát az intézkedés alól úgy, hogy elindult kerékpárját tolva. Ekkor a r. törzsőrmester a panaszos felkarját megfogta, majd felhívta a figyelmét, hogy testi kényszer alkalmazásával megbilincseli. Ezt a panaszos feltehetően megértette, mert megpróbált kibújni a fogásból, és azt mondta, hogy „nem bilincs”. A r. törzsőrmester a panaszos kezeit hátra testhelyzetbe bilincselte, ruházatát átvizsgálta – ekkor került elő a személyi igazolványa – majd előállította a Z. Rendőrsre, ahol az előállító helyiségben helyezte el. A r. törzsőrmester a panaszos kerékpárját a lakása udvarán helyezte el.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítás okáról és idejéről szóló tájékoztatót kiadták. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a panaszos a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

A parancsnoki kivizsgálás szerint a panaszossal szemben alkalmazott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

4) Az előállítás időtartamáról kiállított – és a szolgálatparancsnok által javított – igazolás szerint a panaszos előállítása 2011. október 14-én 22 óra 25 perctől 2011. október 15-én 0 óra 50 percig tartott. A panaszos hozzátartozója kiértesítését nem kérte, az előállításával és a rendőri intézkedés módjával kapcsolatban panasszal nem élt, élelmezésre nem tartott igényt.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a panaszos előállításának és bilincselésének jogszerűségét, a fogdai elhelyezés körülményeit, valamint azt, hogy a panaszos az intézkedés során megfelelő tájékoztatásban részesült-e, illetve számára az őt, mint fogvatartottat megillető jogokat biztosították-e.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak - az intézkedés időpontjában hatályos - a Magyar Köztársaság Alkotmányáról (a továbbiakban: Alkotmány) szóló 1949. évi XX. törvény 54. § (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz és az abból levezethető testi épséghez való alapvető jogát, az 55. § (1) bekezdésében meghatározott személyi szabadsághoz való jogát, a 2. § (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint az 59. § (1) bekezdése szerinti személyes adatok védelméhez való alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először a panaszos előállításának jogszerűségét vizsgálta.

a) Az előállítás jogszerűségének vizsgálatához elengedhetetlen az annak alapjául szolgáló rendőri intézkedés, jelen esetben az igazoltatás jogszerűségének vizsgálata.

A panaszos beadványában előadja, hogy 2011. október 14-én 22 óra 30 perc körül kerékpárral közlekedett hazafelé Z. településen, a Sz. utcán, amikor – kb. 100 méterre otthonától – minden előzmény nélkül „elévágott” egy szolgálati gépjármű, amiből két rendőr szállt ki. A szolgálati járművet vezető rendőr a panaszost azonnal megfogta és megbilincselte. Elmondása szerint tőle a helyszínen a személyazonosító igazolványát nem kérték, csak a rendőrkapitányságra történő beszállítását követően.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a panaszost azért vonták intézkedés alá, mert 2011. október 14-én 22 óra 25 perckor a szolgálatot teljesítő rendőrközvetítő észlelte, hogy Z. településen, a Sz. utcában egy személy imbolyogva, kivilágítatlanul, a korlátozott látási viszonyoknak nem megfelelően, az út szélén kerékpárt tol. Az intézkedő rendőrök közös jelentésük szerint felszólították a panaszost, hogy igazolja magát, amelyre a férfi németül válaszolt valamit. Leheletén erős alkohol szagot éreztek. Ekkor a r. törzsőrmester németül is felszólította a panaszost („Bitte Personalausweis!”), amire azt a választ kapta, hogy „schwein Polizei” (disznó rendőrök), majd a panaszos legyintett, és elindult tovább. Ekkor egyértelművé vált a rendőrök számára, hogy a panaszos személyi adatainak bemondását, illetve a személyi okmányainak átadását megtagadja. Ekkor a r. törzsőrmester felszólította, hogy a törvény nevében igazolja magát, majd németül újból hozzátette, hogy „Personalausweis!”, Mivel a panaszos ekkor sem tett eleget a rendőri felszólításnak, „a törvény nevében kényszerítő eszközt használok” szavak előre bocsátásával és felkarjának megfogásával felhívta a figyelmét, hogy testi kényszer alkalmazásával megbilincseli. Az előállítás végrehajtásáról készült jelentés szerint az igazoltatás jogalapja az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulata volt.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A rendőrök jelentései nem tartalmazznak olyan indokot, amely a panaszos igazoltatását megfelelően alátámasztja. A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) gyalogosközlekedésre vonatkozó szabályait a panaszos nem sértette meg. A rendőrök szerint kerékpárját az út szélén tolta, mivel pedig lakott területen belül, a Sz. utcában közlekedett, így a KRESZ 21. § (12) bekezdésében foglalt azon rendelkezés sem vonatkozott rá, hogy fényvisszaverő mellényt kellett volna viselnie. Így tehát nincs a 29. §-ban foglalt olyan ok, amely alapján az igazoltatás indokolt lett volna. Ezt a következtetést erősíti, hogy a panaszossal szemben közlekedési szabálysértési feljelentést a rendőrök nem tettek.

Erre tekintettel a Testület úgy ítélte meg, hogy az igazoltatással sérült a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő joga.

b) A Testület ezt követően az előállítás jogszerűségét vizsgálta.

A panaszos előadása szerint őt – miután a szolgálati gépjárművel kerékpárja elé vágva megállásra kényszerítették – minden tájékoztatás nélkül megbilincseltek, és a rendőrkapitányságra szállították.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján állították elő, mivel a rendőri felszólítás ellenére az igazolást megtagadta. Az intézkedő rendőrök közös jelentése szerint a panaszost felszólították, hogy igazolja magát, amelyre a férfi németül válaszolt valamit. Leheletén erős alkoholszagot éreztek. Ekkor a r. törzsőrmester németül is felszólította a panaszost („Bitte Personalausweis!”), amire azt a választ kapta, hogy „schwein Polizei” (disznó rendőrök), majd a panaszos legyintett, és elindult tovább. Ekkor egyértelművé vált a rendőrök számára, hogy a panaszos személyi adatainak bementését, illetve a személyi okmányainak átadását megtagadja, ezért a r. törzsőrmester felszólította, hogy a törvény nevében igazolja magát, majd németül újból hozzátette, hogy „Personalausweis!”, Mivel a panaszos ekkor sem tett eleget a rendőri felszólításnak, „a törvény nevében kényszerítő eszközt használok” szavak előre bocsátásával és felkarjának megfogásával felhívta a figyelmét, hogy testi kényszer alkalmazásával megbilincseli.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében a rendőri intézkedésnek fő szabály szerint mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. Ebből az következik, hogy a szélsőséges eseteket leszámítva az állampolgárnak akkor is engedelmeskednie kell a rendőri intézkedésnek, ha annak jogszerűségével kapcsolatban kétségei vannak, és – fő szabály szerint – nem az ellenszegüléssel, hanem az intézkedés után előterjesztett panasszal kereshet orvoslást vélt vagy valós jogsérelmére. Erre tekintettel a Testület annak ellenére vizsgálta az igazolás megtagadása miatti előállítás jogszerűségét, hogy az igazoltatást magát jogszerűtlennek találta.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja. A rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (XI. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 28. § (5) bekezdése szerint az igazolás megtagadása vagy a személyi adatok hitelességének hiánya miatt megkezdett előállítás végrehajtását mellőzni kell, ha az intézkedés alá vont személy az előállítás közben megfelelően igazolja magát, vagy személyazonosságát a rendőr megállapította, és ellene bűncselekmény megalapozott gyanúja nem merült fel, kivéve, ha vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására került sor.

A panaszos a rendőri jelentésnek teljes mértékben ellentmondva arról számol be, hogy kerékpárral közlekedett hazafelé Z. településen, a Sz. utcán, amikor – kb. 100 méterre otthonától – minden előzmény nélkül „elévágott” egy szolgálati gépjármű, amiből két rendőr szállt ki. A szolgálati járművet vezető rendőr a panaszost azonnal megfogta és megbilincselte. Elmondása szerint tőle a helyszínen a személyazonosító igazolványát nem kérték, csak a rendőrkapitányságra történő beszállítását követően.

A panaszos és a rendőrség által megküldött iratok teljes mértékben ellentmondanak tehát már a tekintetben is, hogy a panaszos személyigazolványát az intézkedő rendőrök a helyszínen elkérték-e. A rendőrök ugyanis állítják, hogy magyar és német nyelven is felszólították a panaszost személyazonosító igazolványának átadására, a panaszos elmondása szerint azonban ilyen nem történt, igazolványát először a kapitányságon kérték el tőle.

A Testület az előadások közötti ellentmondást – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – nem tudta feloldani, ezért nem tudta megállapítani, hogy a panaszostól a helyszínen a

személyazonosító igazolványát a rendőrök egyáltalán elkérték-e. **Fentiekből következően a Testület az igazolás megtagadása okán kezdeményezett előállítás jogszerűségét sem tudta megállapítani, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való jogának sérelme nem megállapítható.**

2) A panaszos sérelmezte, hogy az egyik intézkedő rendőr a szolgálati gépkocsiból kiszállva őt azonnal megfogta és megbilincselte. A bilincset a rendőrkapitányságra való beszállítását követően vették le róla. Elmondja, hogy ellenállást nem tanúsított, csak félt a rendőröktől.

Az intézkedő rendőrök jelentése szerint, amikor egyértelművé vált a rendőrök számára, hogy a panaszos személyi adatainak bemondását, illetve a személyi okmányainak átadását megtagadja, a r. törzssőrmester felszólította, hogy a „Törvény nevében!” igazolja magát, majd németül újból hozzátette, hogy „Personalausweis!”. Mivel a panaszos ekkor sem tett eleget a rendőri felszólításnak, „a törvény nevében kényszerítő eszközt használok” szavak előre bocsátásával és felkarjának megfogásával felhívta a figyelmét, hogy testi kényszer alkalmazásával megbilincseli. Ezt a panaszos megértette, mert azt mondta „nem bilincs”, azonban ezt követően újra megpróbálta magát kivonni az intézkedés alól és a fogásból. A panaszos kezét az intézkedés során tanúsított – a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülő, a jogszerű intézkedésnek nem engedelmeskedő – magatartása miatt hátra testhelyzetbe bilincselték, majd előállították. A jelentés szerint a panaszos zavart és erősen ittas volt. Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint bilincset 22 óra 30 perctől 22 óra 45 percig alkalmaztak.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a bilincselés jogalapja az Rtv. 48. § c) és d) pontja volt (szökés megakadályozása és ellenszegülés megtörése érdekében történt), és azért volt indokolt, mert a panaszos a rendőri intézkedésnek ellenszegült, az intézkedés alól ki akarta vonni magát. A bilincselés alkalmazására testi kényszer után került sor az Rtv. 47. § alapján. A kapitányságvezető megjegyzi, hogy az Rtv. 15. §-ban foglalt arányossági követelményt figyelembe véve a panaszos ellenszegülő magatartása miatt az intézkedés eredményes befejezés csupán testi kényszer alkalmazásával nem volt elérhető.

A bilincselés körülményeit tekintve az előadások ellentmondanak egymásnak, és az ellentmondás egyértelmű feloldására nincsen mód. A Testület gyakorlata azonban az, hogy ha ilyen esetben a rendőrség által elmondottak sem támasztják alá megfelelően valamely intézkedés vagy kényszerítő eszköz alkalmazását, úgy alapjogsértés megállapításának van helye. A Testület ezért jelen ügyben is megvizsgálta, hogy amennyiben az események a rendőrségi verzió szerint történtek, úgy a kényszerítőeszközök használatára az alapjogok törvényes korlátozásával vagy azok megsértésével került sor.

A bilincselés szabályait az Rtv. 48. §-a rögzíti. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére. Az Rtv. idézett rendelkezését a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdése egészíti ki, amely szerint bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető; aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja; akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg; akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg; aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás

tanúsításával fenyeget; akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja; vagy akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.

Szükséges felhívni jelen pontban az Rtv. 16. § (1) bekezdésében foglaltakat, miszerint „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.” A Szolgálati Szabályzat az arányosság követelményét a 39. § (1) bekezdésében rögzíti. A hivatkozott jogszabályhely szerint az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

A rendőri jelentés a bilincselést megelőzően nem számol be arról, hogy a panaszos fizikailag is ellenállt volna az intézkedésnek, vagy szökni próbált volna, mindössze a bilincselés kapcsán említi, hogy a panaszos szabadulni próbált a fogásból. Arról azonban, hogy a panaszos mely magatartása indokolta a bilincselést, az ellenállása miben nyilvánult meg, a rendőrség a Testület **kifejezett kérése ellenére** sem számolt be.

Fentiek alapján – mivel a rendőrség nem jelölt meg olyan panaszosi magatartást, ami a bilincselés alapjául szolgált – a Testület úgy ítélte meg, hogy jogszerűtlen volt a panaszos bilincselése, ezért sérült az emberi méltósághoz, valamint a személyi szabadsághoz fűződő joga.

3) A panaszos azon sérelmét, hogy az intézkedő rendőrök neki „nem mondtak semmit” – mivel ezt részletesebben nem fejti ki –, a Testület úgy értékelte, hogy az Rtv. 20. §-ban foglalt, az intézkedés tényére és céljára, valamint a panaszjogra vonatkozó tájékoztatási kötelezettség elmaradását panaszolja.

Az intézkedő rendőrök jelentése az Rtv. 20. §-ban foglalt kötelezettségek teljesítésének megtörténtéről nem szól, a kapitányságvezető azonban a Testület kérdésére válaszolva leírta, hogy az intézkedő rendőrök eleget tettek az Rtv. 20. §-ban foglalt kötelezettségüknek. A panaszossal az intézkedő rendőr közölte nevét, rendfokozatát, azonosító számát pedig jól látható helyen viselte. Az intézkedés végén az előállítás időtartamáról kiállított igazolás az Rtv. szerinti panasz lehetőségét tartalmazta. A rendőrök a panaszost az intézkedés okáról is tájékoztatták.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az intézkedések alkalmazását követően a rendőr köteles továbbá az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni a törvény szerinti panasz lehetőségéről.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat tovább részletezi. Az 5. § (1) bekezdése szerint „az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2)

bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.” A (2) bekezdés szerint „a rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel az (1) bekezdésben meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.”

Jelen esetben a panaszosi és a rendőri előadás ellentmondásban van a tekintetben, hogy az intézkedés tényének és céljának közlése, valamint a panaszjogról való tájékoztatás megtörtént-e. Mivel ezt az ellentmondást a Testület további bizonyítási eszköz híján feloldani nem tudta, úgy foglalt állást, hogy az Rtv. 20. §-ában foglalt tájékoztatási kötelezettség teljesítése tekintetében a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

4) A panaszos sérelmezte, hogy kifejezett kérése ellenére sem értesíthette élettársát az előállításáról.

Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése értelmében a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

Az intézkedő rendőrök jelentése a hozzátartozó értesítésének biztosításával kapcsolatban rögzíti, hogy a r. törzsőrmester azt kérdezte a panaszostól, hogy „Feleség, asszony, Sz. utca?”, majd kezét a füléhez emelte, és imitálta, hogy telefonál, amit a panaszos megértett, és azt válaszolta, hogy „Nein!”

A Testület – a panaszossal való kommunikáció kérdését külön értékelve – a két előadás közötti ellentmondást a rendelkezésre álló adatok alapján feloldani nem tudta, így a hozzátartozó értesítése vonatkozásában a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

5) A panaszos sérelmezte, hogy kifejezett kérése ellenére nem hívtak az intézkedő rendőrök tolmácsot.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint az intézkedő rendőrök német és magyar nyelven kommunikáltak a panaszossal, aki némileg érti a magyar nyelvet is, több éve él már Magyarországon. Előadása szerint a panaszos tolmácsot nem kért.

Az ellentmondás feloldására itt sem látott lehetőséget a Testület, de a bilincselés kapcsán ismertetett megközelítés alapján vizsgálta, hogy ha a rendőrség verziója alapján értékeli az eseményeket, nem állapítható-e meg a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelme.

A magyar nyelvet nem beszélő intézkedés alá vont személyek esetében az anyanyelv használatának jogi szabályozása rendezetlen. Sem az Rtv., sem a Szolgálati Szabályzat nem tartalmaz ugyanis rendelkezést arra vonatkozóan, hogy milyen esetekben kötelező tolmács biztosítása, illetve hogyan kell biztosítani az intézkedés alá vontaknak az anyanyelv használatát, vagy legalább az általuk érthető tájékoztatás megadását.

A rendőrségi fogdák rendjéről szóló 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet (a továbbiakban: Fogdaszabályzat) 2. §-ának (8) bekezdése szerint a fogvatartott a fogdába történő befogadásakor jogosult anyanyelvén, vagy az általa ismert más nyelven írásban, ha indokolt, szóban megismerni

- a) jogait és kötelességeit, azok gyakorlásának módját,
- b) a fogda napirendjét,
- c) a panasz és a kérelem előterjesztésének módját,
- d) a fegyelmi vétségeket, a kiszabható fegyelmi fenyítéseket, azok időtartamát, a jogorvoslat lehetőségeit.

A Fogdaszabályzat az előállítottakra nem vonatkozik, ugyanakkor megállapítható, hogy egy nyolc, bizonyos esetekben 12 órás szabadságelvonás kellően súlyos jogkorlátozás ahhoz, hogy ugyanazon elvi okokból, amelyek miatt a Fogdaszabályzat rendelkezik a kérdésről, a rendőrség az előállítottak számára is biztosítsa a legalapvetőbb jogaik (és kötelezettségeik) megismerhetőségének lehetőségét.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az előállítottak számára az Rtv. számos olyan jogot biztosít, amelyeknek garanciális jelentőségük van több alapvető jog érvényesülése szempontjából. Ilyen az orvosi ellátáshoz való jog, az élelmezéshez való jog, és ilyen az a – fogvatartott kiszolgáltatottságát nagy mértékben csökkentő – lehetőség is, hogy egy hozzátartozóját, vagy más személyt (akár ügyvédet) értesítsen.

Ha ugyanakkor a fogvatartott mindezekről nem kap megfelelő tájékoztatást, úgy a jogok illuzórikussá válnak, azaz a rendőrség az érintett jogok védelmére irányuló pozitív kötelezettségét nem teljesíti megfelelően.

Nyilvánvaló, hogy a jogok biztosítására a rendőrségnek az ésszerűen elvárható erőfeszítéseket kell megtennie, nem várható el tehát reálsan, hogy a fogvatartotti tájékoztatás minden fogvatartási helyszínen minden elképzelhető nyelven rendelkezésre álljon, azonban az, hogy az osztrák határhoz közel a jogokról való tájékoztatás rendelkezésre álljon németül, azaz egy Magyarországon viszonylag sokak által beszélt nyelven, mindenképpen az ésszerű elvárhatóság keretein belül van.

A panaszos beadványából kiderül, hogy egy keveset ért magyarul. Erről a rendőrök is beszámolnak, leírják, hogy a panaszos évek óta Magyarországon él. A rendőri iratokból az is kiderül azonban, hogy a rendőröknek a panaszossal nem sikerült magyar nyelven kommunikálniuk. Saját előadásuk szerint is német nyelven kísérelték meg igazoltatni a panaszost, és a hozzátartozó értesítésének jogáról is mutogatással próbálták meg „tájékoztatni”. A rendőrök tehát tisztában voltak azzal, hogy a panaszos a magyar nyelvet olyan mértékben nem ismeri, amilyen mértékben a rendőri intézkedés céljának, valamint a panaszos fogvatartotti jogainak ismertetéséhez szükséges lett volna. A rendőri jelentésben leírtak továbbá arra engednek következtetni, hogy a rendőrök sem voltak a német nyelv olyan

szintű birtokában, ami a személyi szabadság korlátozásával összefüggésben adandó teljes körű tájékoztatáshoz nélkülözhetetlen lett volna. A rendőri iratok nem számolnak be arról, hogy a panaszos az előállított jogokkal és kötelezettségekkel összefüggésben idegen nyelvű tájékoztatót kapott volna.

A Testület megítélése szerint mindenképpen indokolt lett volna valamilyen formában biztosítani a panaszos számára, hogy a rendőri intézkedéssel összefüggésben adandó tájékoztatást anyanyelvén, vagy egy általa ismert más nyelven kapja meg.

A fentiek miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga amiatt, hogy a rendőri eljárás során nem részesült fogvatartotti jogairól megfelelő tájékoztatásban az anyanyelvén, vagy egy általa ismert más nyelven.

6) A panaszos sérelmezte, hogy az előállító helyiségben nagyon hideg volt, ami őt különösen rosszul érintette, mert igen rossz egészségi állapotban van.

A kapitányságvezető a fentiekkel kapcsolatban előadta, hogy a panaszos az intézkedés során nem tett említést rossz egészségi állapotáról, ez nem is látszott rajta, a ruházátvizsgálás során pedig az egészségi állapotával összefüggésbe hozható irat, tárgy nem került elő. Bár az a rendőrségi iratokból is kiderül, hogy a panaszostól elvették a télikabátját, a kapitányságvezető előadása szerint az előállító helyiségben van pokróc, és az előtérben lévő gázkonvektor is folyamatosan működik.

A Testület ezen sérelmekkel összefüggésben utal az Rtv. 2. §-ára, amely szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az Rtv. 18. § (2) bekezdése szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

A fenti rendelkezések összeolvasásából, illetve az Rtv. 17. §-ába foglalt azon előírásából, miszerint a rendőrség a jogokat csak a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja, következik az az elvárás, hogy az előállítottat egészséges tartózkodást biztosító és az emberi méltóságot nem sértő körülmények között kell elhelyezni.

Jelen esetben a Testület – mivel a történeteket a panaszosi és a rendőri előadás alapján nem tudta rekonstruálni – nem tudta megállapítani, hogy a rendőrség megfelelően gondoskodott-e az előállító helyiség fűtéséről, illetve a panaszos egészségének védelméről.

A Testület – mivel egyéb bizonyítási eszköz hiányában a panaszosi és a rendőri állítás között feszülő ellentétet nem tudta feloldani – úgy foglalt állást, hogy a panaszos fogdai elhelyezésének körülményei kapcsán az emberi méltósága, és az abból levezethető egészséghez való jogának sérelme nem megállapítható.

7) A panaszos sérelmezi, hogy az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson több valótlan állítás is szerepel.

A panaszos kifejezetten kérte, hogy hozzátartozóját értesíthesse és biztosítsanak számára tolmácsot; a rendőri intézkedést a panaszos teljes mértékben indokolatlannak tartja, és minden panaszlehetőséget igénybe kíván venni; a panaszos azért nem kért élelmezést, mert nem is volt abban a helyzetben, hogy ez eszébe jusson; téves továbbá az előállítás záró időpontja is, a szabadon bocsátás már október 15-én éjszaka 2 óra körül történt.

a) Mivel a Testület jelen állásfoglalás III. rész 5) pontjában a hozzátartozó értesítéséhez való jog kapcsán a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét állapította meg, a panasz e részének újbóli értékelését nem végezte el.

b) A rendőrségi iratok rögzítik, hogy a panaszos azért nem kapott élelmezést, mert előállításának időtartama az öt órát nem haladta meg. A panaszból kiderül továbbá, hogy a panaszos nem fordult olyan kéréssel a rendőrökhöz, hogy élelmezést kérne, ezért a Testület azt vizsgálta, hogy a rendőrségnek kellett-e biztosítania a panaszos számára ételt az előállítás időtartama alatt.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (11) bekezdése szerint „a személyi szabadság elvonása első 5 óráját követően az intézkedést fogvatartó rendőri szervnek kell gondoskodni a fogvatartott személy élelemmel történő ellátásáról. A fogvatartott személy étkezése az előállító helyiségben történik. Az étel kiosztását a felügyeletet ellátó rendkívüli őr végzi. Ha a rendkívüli őr nem rendelkezik az étel kiosztásához szükséges egészségügyi dokumentációval, akkor az élelmiszer kicsomagolását nem végezheti. A fogvatartott ilyen esetben előrecsomagolt élelmiszerrel és az annak elfogyasztásához szükséges egyszerhasználatos evőeszközökkel látható el. A rendkívüli őr feladatokkal megbízott rendőr löfegyverét ezen feladat ellátása alatt nem viselheti.”

Jelen esetben megállapítható, hogy a panaszos előállítása az 5 órát nem haladta meg, így számára élelmezést a rendőrségnek nem kellett biztosítania. Fentiek alapján az élelmezés elmaradása miatt nem sérült a panaszos emberi méltósága.

c) A szabadon bocsátás pontos időtartama tekintetében a panaszosi és a rendőri állítások egymásnak ellentmondóak, a panaszos emlékezete szerint ugyanis őt 2011. október 15-én éjjel 2 óra körül bocsátották szabadon, a rendőri előadás szerint azonban már 0 óra 50 perckor. A rendőri iratok is tanúskodnak azonban arról, hogy az előállítás időtartamáról kiállított igazolás panaszosnak átadott példányán a szabadon bocsátás napja téves volt, ezt később a rendőri jelentés szerint a szolgálatparancsnok a rendőrség példányán javította is.

A szabadon bocsátás napjának elírása olyan (az előállítás kezdő időpontja miatt) nyilvánvaló elírás, amely alapvető jogot éppen nyilvánvaló volta miatt elvileg sem sérthet. A fogvatartás záró időpontjának ténybelileg helytelen feltüntetése ugyanakkor alapjogsértő lenne (hiszen fontos érdek fűződik a szabadságelvonás pontos tartamának igazolhatóságához), abban a tekintetben ugyanakkor, hogy a szabadítás óráját és percét a rendőrség megfelelően rögzítette-e, a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a rendelkezésre álló adatok alapján.

IV.

A Testület megállapította, hogy az igazoltatás megfelelő okának hiányában sérült a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő joga, bilincselésének indokolatlansága miatt sérült az emberi méltósághoz, valamint a személyi szabadsághoz fűződő joga, és csorbult a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga amiatt, hogy a rendőri eljárás során nem részesült fogvatartotti jogairól megfelelő tájékoztatásban az anyanyelvén, vagy egy általa ismert más nyelven.

A Testület nem állapított meg jogsértést a panaszos élelmezésének elmaradása kapcsán, a rendelkezésre álló bizonyítékok szükségége miatt pedig nem tudta megállapítani, hogy a rendőrség megfelelően teljesítette-e az intézkedés kezdetekor fennálló tájékoztatási kötelezettségét, továbbá azon kötelezettségét, hogy a panaszost mint fogvatartott személyt megfelelő körülmények között helyezze el. Szintén nem tudott alapsértést megállapítani a Testület a panaszos élettársának értesítése és az előállításról szóló igazolás kiállítása kapcsán.

A fenti sérelmek a Testület megítélése szerint elérték a súlyosság azon fokát, amely indokolttá teszi a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2012. május 23.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag